

Nieuwe Remonstrant: Sieth Delhaas

Regelmatig sluiten nieuwe remonstranten zich bij ons aan. Sieth Delhaas heeft ons sinds een aantal jaren op de radar. Met groot enthousiasme doet ze mee.

Adrem, juli 2021

Wie ben ik?

Sieth Delhaas – foto Enny Schouten

In 1936 geboren in Rotterdam, opgegroeid in een ‘gewoon’ gereformeerd gezin met gelovige ouders, die hun kinderen maatschappelijke verantwoordelijkheid bijbrachten. Het was de tijd dat je als meisje geacht werd te trouwen, wat ik deed na MULO en stenocursussen, want ik wilde kinderen. In het tiende jaar van mijn huwelijk bracht ik in praktijk wat ik daarnaast wilde: een journalistiekopleiding met aansluitend freelancewerk.

Wat is mijn kerkelijke of religieuze historie?

In verband met het werk van mijn echtgenoot verhuisde ik in 1958 van Rotterdam naar Limburg en belandde daar in de jaren zestig in de discussie rond het Tweede Vaticaans Concilie. Boeiende gesprekken met ontregelde katholieken.

Twee verhuizingen, en een theologische opleiding verder, raakte ik als eindredacteur van een wijdverspreid kerkblad geïnteresseerd in en betrokken bij veel maatschappelijke kwesties. Mede door de Assemblee van de Wereldraad van Kerken in 1975 in Nairobi, schreven we over kernwapens, homoseksualiteit, anti-apartheid e.d.. Voor mij niet in de laatste plaats ook feminisme en de theologische variant daarvan.

Hoe ben ik bij de Remonstranten terecht gekomen?

Op mijn veertiende op catechisatie legde onze predikant de verzoeningsleer uit waarin God de zonden ‘schrikkelijk’ wil straffen, naar de hel als je je niet met Jezus verzoent. Ik stak mijn vinger op en zei: ‘zoiets doet God niet’.

Zijn antwoord: ‘Dan ben je een remonstrant’. Thuis verteld, mijn vader gaf uitleg. Ik vond dat goed van mezelf.

Naar de hel

ALS JE JE NIET

met Jezus verzoent!

In die zeventiger jaren was een remonstrantse dame, Anneke Stokvis, studiesecretaris van de sectie ‘Vrouw in kerk en samenleving’ bij de Raad van Kerken. Zij zorgde er voor dat onze feministische kritiekpunten in vergaderingen van de Raad belandden én wij konden – want we hadden geen geld – regelmatig vergaderen in het kantoor van de Broederschap.

Toen ik op 3 november 2018 in het dagblad ‘Trouw’ het verslag van de PKN-synodevergadering las, raakte mij dit buitengewoon. Er stond:

‘de kern van de discussie was de vraag of het onderscheid tussen zegenen en inzegenen van een homohuwelijk moet blijven? Ja, want inzegening is voorbehouden aan het kerkelijk huwelijk tussen man en vrouw’.

Ik was niet op de hoogte dat mijn kerk zulke regels nog volgde. Na een half jaar nadenken, zegde ik na 83 jaar het lidmaatschap van mijn Gereformeerde Kerk – sinds 2004 onderdeel van de PKN – op.

In die tijd vierden de Remonstranten hun 400-jarig bestaan. Ik wilde niet ‘nergens’ bij horen. Ik bezocht o.a. het slotfeest in Amsterdam om te ervaren of ik me tussen hen zou thuis voelen. Veel gelezen.

Vooraf de zinsnede ‘Geloof begint bij jou’, spreekt me aan. Ze doet mij denken aan mijn antwoord op de vraag ‘Waar was God in die tijd?’ tijdens een radio-interview over het boek dat ik schreef over de ziekte van mijn tweede echtgenoot. Zonder nadenken kwamen de woorden: ‘onder mijn voeten’.

Wat gaat er voor zorgen dat ik bij de Remonstranten blijf?

Ik voel me thuis bij alle zoombijeenkomsten, cursussen en retraites met zinvolle onderwerpen, waaraan ik sinds mijn aansluiting deelneem en die me verrijken.

siethdelhaas.nl